

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/205/2019
Identifikačné číslo spisu: 1109231354
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1109231354.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne JUDr. Q. K., bývajúcej v Z., Y. XXB, zastúpenej JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Na Priekope 174/13, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a iné, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25C/222/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2018 sp. zn. 8Co/115/2016, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2018 sp. zn. 8Co/115/2016 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 26. novembra 2015, č. k. 25C/222/2009-153 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 26. novembra 2015, č. k. 25C/222/2009-153 zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobkyňa po tom, ako pôvodne podanú žalobu zmenila podaním doručeným 3. februára 2012, čiastočne ju vzala späť a zároveň zmenila podaním doručeným dňa 29. apríla 2013, domáhala určenia, že jej odmeňovanie uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a sudcov najvyššieho súdu, ktorí rozhodujú o opravných prostriedkoch vo veciach, na ktoré je na prvom stupni príslušný Špecializovaný trestný súd podľa § 69 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ako aj uloženia povinnosti žalovanej upustiť od jej odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a nápravy protiprávneho stavu zaplatením sumy vo výške 270.500,- eur žalobkyňi. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa spolu s písomným podaním doručeným 3. februára 2012 zaplatila súdny poplatok za žalobu vo výške 66,- eur v kolkových

známkach a 6. marca 2012 zložila na účet súdu súdny poplatok vo výške 300,- eur. Po pripustení poslednej zmeny žaloby uznesením č. k. 25C/222/2009-101 zo dňa 18. decembra 2013 ju preto výzvou z 29. mája 2014 vyzval na doplatenie súdneho poplatku vo výške 7.815 eur podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch. Poukázal tiež na to, že uznesením č. k. 25C/222/2009-112 zo dňa 23. júna 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho č. k. 8Co/508/2014-122 zo dňa 19. decembra 2014 zamietol žiadosť žalobkyne zo 6. júna 2014 o vrátenie preplatku súdneho poplatku. Zo žaloby na určenie, že odmeňovanie žalobkyne je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (určovací žaloba) a na upustenie od odmeňovania v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (negatívna žaloba), ktoré nepeňažné nároky zodpovedajú § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. v spojení so žalobou na nápravu protiprávneho stavu zaplatením sumy 270.500,- eur (relutárny návrh na priznanie peňažnej satisfakcie), ktorý zodpovedá § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z., vyrubil súdny poplatok podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 66 eur + 3 % z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie mal totiž za to, že žalobkyňou formulovaný petit - žalobný návrh „na nápravu protiprávneho stavu zaplatením sumy vo výške 270.500,- eur“ je návrhom na relutárnu reštitúciu v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko návrhu na nápravu protiprávneho stavu, t. j. návrhu na naturálnu reštitúciu zodpovedá petit žaloby na nepeňažné plnenie, na základe ktorého má pôvodca zásahu protiprávny stav, ktorý porušením zásady rovnakého zaobchádzania vyvolal, odstrániť napr. uvedením do pôvodného stavu. Podľa súdu prvej inštancie boli splnené všetky predpoklady na zastavenie konania podľa § 10 ods. 1, 3 citovaného zákona, keď žalobkyňa v celosti súdny poplatok vyrubeny podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov doposiaľ neuhradila. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, s poukazom na skutočnosť, že konanie bolo zastavené.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. marca 2018 sp. zn. 8Co/115/2016 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď napadnutým uznesením konanie podľa § 10 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch pre nezaplatenie súdneho poplatku napriek výzve z 29. mája 2014, obsahujúcej aj poučenie o následkoch nesplnenia poplatkovej povinnosti, zastavil. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že od podania žaloby, cez nasledujúce zmeny, ktoré boli aj s úpravami spolu štyri, žalobkyňa v spore uplatňuje aj zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy (účelovo označenej ako náprava nezákonného stavu zaplatením peňažnej sumy 270.500,- eur), a preto jej správne súd prvej inštancie vyrubil súdny poplatok podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka, teda aj vo výške 3 % zo žalovanej sumy uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd bol toho názoru, že neustálymi zmenami v označení právneho dôvodu uplatňovaného nároku na zaplatenie peňažnej sumy 270.500,- eur sa žalobkyňa len snažila vyhnúť zaplateniu súdneho poplatku, čím chcela minimalizovať náklady na predmetný súdny spor pre prípad, ak by nebola úspešná, a preto jej tvrdenia o tom, že v spore neuplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, nemožno akceptovať. V neposlednom rade považoval odvolací súd za potrebné v tejto súvislosti poukázať na skutočnosť, že otázku poplatkovej povinnosti žalobkyne už v tomto spore posudzoval odvolací súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/508/2014, pričom s jeho závermi, vyslovenými v uznesení z 19. decembra 2014 sp. zn. 8Co/508/2014, podľa ktorých žaloba podaná žalobkyňou podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, sa odvolací súd stotožnil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je absolútne nepreskúmateľné a súd vo veci rozhodol nesprávne vzhľadom na to, že si v spore neuplatňovala žiadne iné nároky, len nároky vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z., a preto stav veci a zákona v jej prípade zodpovedá vyrubeniu súdneho poplatku vo výške 66,- eur podľa položky 7d písmena a/ sadzobníka, ktorý zaplatila. Má za to, že postup

súdov nižšej inštancie, ktorým jej vnucujú svoju predstavu o jej nárokoch z hmotnoprávneho hľadiska, je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky priznaným právom na súdnu ochranu. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 223/2013. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením uvádza, že odvolací súd nevysvetlil dôvod, pre ktorý sa odchyľil od právnych názorov najvyššej súdnej autority, čím je daný dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na jeho uznesenie z 30. septembra 2014 sp. zn. 7Cdo/155/2014, uznesenie z 8. januára 2015 sp. zn. 5Cdo/24/2014, uznesenie z 23. júna 2015 sp. zn. 4Cdo/124/2014 a uznesenie z 23. júna 2015 sp. zn. 6Cdo/111/2013. Na záver navrhla dovolaciemu súdu zrušiť napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 a § 450 CSP).

5. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

9. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej

účasti na konaní (porovnaj R 125/1999, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

11. Žalobkyňa dovolaním ako prvé namietala, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je absolútne nepreskúmateľné, pretože v ňom nie je ani slovo o dôvodoch, pre ktoré ňou uplatnený reštitučný nárok v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej antidiskriminačný zákon) nemá byť spoplatnený podľa osobitnej položky sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch, konkrétne podľa jeho položky 7d písm. a/.

12. Zo súdneho spisu zjavne vyplýva, že žalobkyňa si v civilnoprávnom konaní uplatňuje podanou žalobou (vychádzajúc z formulácie žalobného petitu v zmysle jeho poslednej súdom prvej inštancie pripustenej zmeny uznesením č. k. 25C/222/2009-101 zo dňa 18. decembra 2013) nároky podľa antidiskriminačného zákona, konkrétne okrem určenia, že ňou popísaným konaním došlo zo strany žalovanej k rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania, domáha sa tiež upustenia od takéhoto konania a napravenia protiprávneho stavu uložením žiadanej povinnosti žalovanej.

13. Antidiskriminačný zákon v § 9 ods. 2 uvádza len príkladmo právne prostriedky ochrany za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania (... „Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadostučinenie.“ - veta druhá citovaného zákonného ustanovenia). Aj tieto prostriedky vymedzuje len všeobecne, čo znamená, že ich konkrétna forma bude závisieť od okolností, za ktorých k diskriminácii došlo, resp. od jej povahy.

14. V položke č. 7d sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch je ustanovená osobitná sadzba súdneho poplatku za konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Pri nárokoch podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, t. j. pri nárokoch bez nároku na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje súdny poplatok 66,- eur (položka 7d písm. a/ sadzobníka). Pri nárokoch podľa § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, t. j. vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, predstavuje súdny poplatok 66,- eur a 3 % z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy (položka 7d písm. b/ sadzobníka). Pre posúdenie toho, či predmetom konania sú právne prostriedky ochrany podľa antidiskriminačného zákona, je rozhodujúci prejav vôle žalobkyne obsiahnutý v ňou podanej žalobe, prípadne v jej ďalších úkonoch vo veci (pozri nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 34/2014).

15. Z vyššie uvedeného je nesporné, že poplatkový zákon reflektoval na zákon č. 365/2004 Z. z. v ustanoveniach sadzobníka súdnych poplatkov, a to položkou 7d, ktorú položku rozčlenil na položku 7d písm. a/ a položku 7d písm. b/. S prihliadnutím na § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. pod položkou 7d písm. a/ sadzobníka sa spoplatňujú všetky konania uvedené v tomto ustanovení. Pre konanie podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. sa pre vyrubenie súdneho poplatku postupuje podľa položky 7d písm. b/ sadzobníka, teda v prípade, ak sa žalobca domáha aj nemajetkovej ujmy.

16. Pre posúdenie poplatkovej povinnosti žalobkyne bolo teda rozhodujúce, akú formu ochrany svojich práv v zmysle antidiskriminačného zákona zvolila v žalobe. Konkrétne prostriedky ochrany, ktorých sa strana môže na súde voči osobe porušujúcej jej právo na rovnaké zaobchádzanie domáhať, sú stanovené v antidiskriminačnom zákone demonštratívne, čo znamená, že okrem nich je možné uplatniť i ďalšie prostriedky ochrany. Zákon počítá výslovne s tromi typmi žalôb a to negatívnou, reštitučnou a satisfakčnou. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. sa môže žalobca okrem iného domáhať formou reštitučnej žaloby napravenia protiprávneho stavu (diskriminácie) a odstránenia následkov protiprávneho konania. Za následok diskriminácie zo strany zamestnávateľa bezpochyby je možné považovať aj rozdiel v odmeňovaní zamestnancov, preto nárok, ktorým sa zamestnanec v takomto prípade dožaduje zaplata rozdielu v mzde, je prostriedok nápravy už existujúcej mzdovej diskriminácie a treba ho považovať za nárok reštitučný v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z.. Uvedené

logicky vyplýva aj z toho, že účelom primeraného zadosťučinenia, s ohľadom na znenie odseku 3 ustanovenia § 9 cit. zákona, zakotvujúceho nemajetkovú ujmu, má byť istá forma satisfakcie za nemajetkové ujmy, ktoré ako dôsledok diskriminácie nenastali u dotknutej osoby v jej majetkovej sfére t. j. napríklad aj platovej, ako je to v prejednávanej veci, ale zasiahli osobnostné práva fyzickej osoby, akými sú právo na česť, dôstojnosť či iné čiastkové osobnostné práva (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2014).

17. Z konečného žalobného návrhu je zrejmé, že žalobkyňa si uplatnila nárok na zaplatenie sumy 270.500,- eur ako nárok podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona ako nárok reštitučný vyjadrený v peňažnej forme, t. j. doplatok rozdielu mzdy, ktorý vznikol v dôsledku diskriminácie zamestnanca. Žalobkyňa vylúčila, že sa domáha priznania nemajetkovej ujmy podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z.

18. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa ako dominus litis určuje svojim žalobným návrhom, čo bude predmetom konania, nemôže súd v rozpore s vôľou žalobkyne prekvalifikovať uplatnený žalobný nárok na iný. Pokiaľ teda zákon č. 365/2004 Z. z. umožňuje uplatnenie rôznych druhov žalobných nárokov, je len vecou žalobcu, ktorý prostriedok ochrany svojich práv zvolí. Súd síce môže žalobný nárok posúdiť aj podľa iných zákonných ustanovení v zmysle zásady iura novit curia, avšak len na základe skutkových okolností tvrdených žalobcom. Právne posúdenie veci súdom musí reálne vychádzať zo skutkových okolností tvrdených žalobcom v žalobnom návrhu, pričom ako už bolo vyššie uvedené, podľa obsahu podaní je zrejmé, že žalobkyňa sa nedomáhala náhrady nemajetkovej ujmy, ale doplatku mzdy v rámci stavu spôsobeného diskrimináciou.

19. Ak za uvedenej situácie odvolací súd v napadnutom uznesení uviedol, že „...žalobkyňa v spore uplatňuje aj zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy (účelovo označenej ako náprava nezákonného stavu zaplatením peňažnej sumy 270.500 eur), a preto jej správne súd prvej inštancie vyrubil súdny poplatok podľa položky 7d písm. b) Sadzobníka, teda aj vo výške 3 % zo žalovanej sumy uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy.“, tak podľa názoru dovolacieho súdu postupoval nielen nesprávne, ale predovšetkým arbitrárne vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia, ktoré je potom nič neobjasňujúce, nedostačujúce a nezrozumiteľné.

20. Dovolací súd v súvislosti so záverom o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s ostatnými nedostatkami, dospel k jednoznačnej potrebe vyhovieť už prvej dovolacej námietke vznesenej žalobkyňou, t. j. námietke absolútnej nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, ktorá procesná vada vzhľadom na svoj výnimočný rozsah, jej dôsledkom bol i zmätočný prístup k ustáleniu predmetu sporu ako základ pre správne spolpatnenie predmetného konania s možným negatívnym následkom jeho zastavenia pre nezaplatenie súdneho poplatku, viedla k zásadnému porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 237 ods. 1 OSP (teraz § 420 písm. f/ CSP), dovolaním napadnuté rozhodnutie treba zrušiť; najvyšší súd v týchto prípadoch zrušoval napadnuté rozhodnutia bez toho, aby sa zaoberal správnosťou v nich zaujatých právnych záverov (por. napr. rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/44/2015, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je už v zmysle prvotnej námietky nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia opodstatnené, je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie,

rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.